26/09/2023

Άγιος Πορφύριος: Έζησα στην Πάτμο το γεγονός της Θείας Αποκαλύψεως, είδα τον Απόστολο Ιωάννη

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

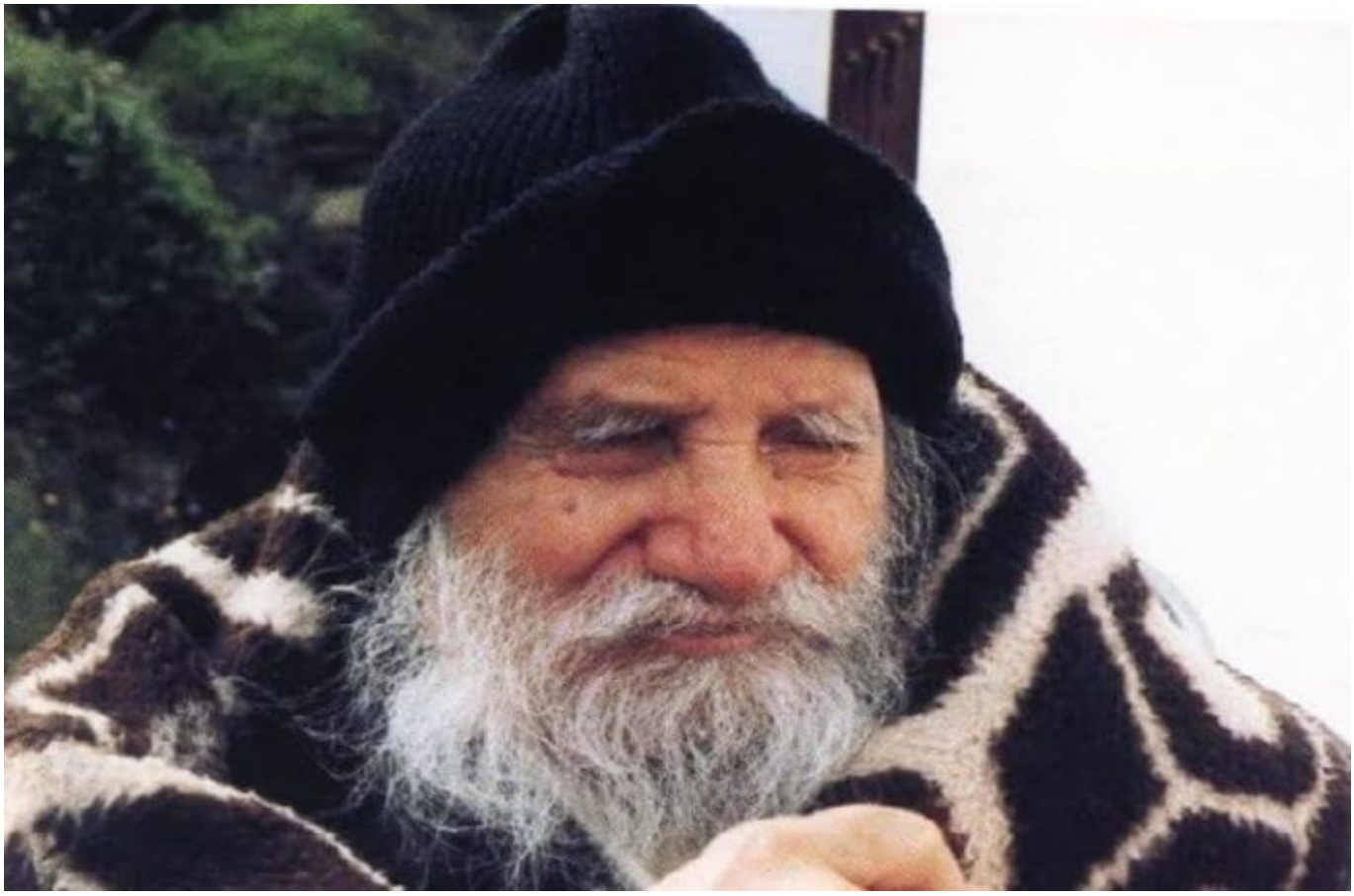

- **(Επιμέλεια: Στέλιος Κούκος)**

Πήγαμε κάποτε για προσκύνημα μαζί με τον κύριο Γιώργο και την κυρία Καίτη Π. στον Άγιο Ιωάννη τον Θεολόγο, στην **Πάτμο***.

Ήταν πρωί. Ένιωθα να με πνίγει η χάρις του Άγιου Ιωάννου. Είχε κόσμο το σπήλαιο της Αποκαλύψεως. Φοβήθηκα μήπως προδώσω τα αισθήματα μου. Αν άφηνα τον εαυτό μου να εκδηλωθεί, θα με περνούσαν για τρελό. Αυτοσυγκρατήθηκα.

Βγήκα έξω απ’ την εκκλησία. Δεν είναι καλό να βλέπουν οι άλλοι τα βιώματα της μυστικής επαφής μας με τον Θεό. Γι’ αυτό τους είπα κι εφύγαμε.

Το απόγευμα της ίδιας ημέρας ήταν ησυχία. Ήμασταν οι τρεις μας. Δεν υπήρχε άλλος στην εκκλησία. Πριν μπούμε μέσα, τους προετοίμασα.

Τους λέω:
– Ό,τι κι αν δείτε, δεν θα κουνηθείτε, ούτε θα μιλήσετε.

Μπήκαμε μέσα με ευλάβεια, χωρίς θόρυβο, με σιωπή, απλά, ταπεινά. Σταθήκαμε μπροστά στη Θεία Αποκάλυψη. Γονατίσαμε και οι τρεις, εγώ στη μέση. Πέσαμε πρηνείς. Λέγαμε το «Κύριε Ιησού…» περίπου ένα τέταρτο.

Εγώ αισθανόμουν άδειος. Καμιά συγκίνηση, τίποτα. Ερημιά. Κατάλαβε ο αντίθετος, ο διάβολος, και θέλησε να μ’ εμποδίσει. «Αυτά δεν γίνονται με πρόγραμμα», σκέφθηκα.

Την έλεγα, την ήθελα την ευχή -ή μάλλον ούτε την έλεγα, ούτε την ήθελα, διότι, όταν τη λέεις, όταν τη θέλεις, καμιά φορά το παίρνει είδηση ο αντίθετος.

Είναι ένα πάρα πολύ λεπτό σημείο. Δεν μπορείς μόνος να περιφρονήσεις τον αντίθετο. Και να τον περιφρονήσεις, πρέπει πάλι με την θεία χάρι, ένα ανεξήγητο πράγμα.

Δώστε πολλή προσοχή.

Δεν σφίχθηκα, δεν επίεσα την κατάσταση. Δεν πρέπει σ’ αυτά τα πνευματικά να πηγαίνομε με τη βία. Βγήκα έξω. Περιεργάσθηκα τα λουλούδια, σαν να ήθελα ν’ αδιαφορήσω για το ότι δεν γινόταν το άνοιγμα της ψυχής μου. Κοίταξα λίγο τη θάλασσα.

Μπήκα μέσα πάλι στο εκκλησάκι, έβαλα στο θυμιατό λίγα κάρβουνα, τ’ άναψα, έβαλα λίγο λιβάνι, θύμιασα και τότε άνοιξε η καρδιά μου. Τότε ήλθε η θεία χάρις.

Στο πρόσωπό μου ήλθε μία λάμψη, έγινα ένθεος, ύψωσα τα χέρια κι άρχισα να κλαίω. Συνεχώς έτρεχαν δάκρυα τα μάτια μου. Σε μια στιγμή έπεσα κάτω. Όπως μου είπαν οι συνοδοί μου, έμεινα κάτω είκοσι λεπτά…

Αυτό το θαύμα, που μου έγινε στην Πάτμο, είναι ένα μεγάλο μυστήριο. Έχει μεγάλη έννοια.

Είδα το γεγονός της Αποκαλύψεως. Είδα τον Άγιο Ιωάννη τον Θεολόγο, τον μαθητή του, τον Πρόχορο, έζησα το γεγονός της Θείας Αποκαλύψεως, όπως

ακριβώς είχε συμβεί. Άκουσα τη φωνή του Χριστού απ’ τη σχισμή του βράχου…

Αυτά να μην τα πείτε πουθενά. Κύριε Ιησού Χριστέ…

Να μ’ ελεήσει ο Θεός. Γιατί σας τα είπα; Πέστε μου…

Σας τα είπα, για να μάθετε να εγκαταλείπετε τον εαυτό σας απαλά, χωρίς πίεση στα χέρια του Θεού. Τότε Εκείνος θα έρχεται στις ψυχές σας και θα τις χαριτώνει. Αν ο πονηρός σας θέτει εμπόδια, να τον περιφρονείτε. Καταλάβατε; Έτσι έκανα κι εγώ. Απασχολήθηκα με κάτι άλλο, όταν συνειδητοποίησα ότι κάτι παρεμβαίνει. Αυτό έχει πολύ βάθος.

Τα λέω αυτά, αλλά δεν μου ’ρχεται και καλό που τα λέω. Αισθάνομαι ότι δεν πρέπει να τα λέω… Αυτά είναι μυστήρια, δεν μπορώ να τα εξηγήσω. Το μόνο που λέω είναι να γίνονται όλα απλά, ταπεινά, απαλά. Όταν το θέλεις και περιμένεις να ενωθείς με τον Θεό, όταν εκβιάζεις τον θεό, δεν έρχεται.

Αλλά έρχεται «εν ημέρα η ου προσδοκάς και εν ώρα η ου γινώσκεις». Είναι ένας αγιότατος τρόπος, άλλα δεν μπορείς να τον μάθεις απ’ έξω. Πρέπει να μπει μέσα στην ψυχή σου μυστικά, ώστε να τον ενστερνισθείς με την χάρι του Θεού.

* Το γεγονός συνέβη το έτος 1964.

Απόσπασμα από το βιβλίο Γέροντος Πορφυρίου (νυν αγίου Πορφυρίου) «Βίος και Λόγοι» έκδοση Ιεράς Μονής Χρυσοπηγής, Χανιά 2003.

(Πηγή: pemptousia.gr)